

KRYL

Bratříčku, zavírej vrátka

1. Bratříčku, nevezlykej, to nejsou bubáci, vždyť už jsi velikej, to jsou jen vojáci, přijeli v hranatých železných maringotkách.
2. Se slzou na víčku hledíme na sebe, buď se mnou, bratříčku, bojím se o tebe na cestách klikatých, bratříčku, v polobotkách.

R: Prší a venku se setmělo, tato noc nebude krátká, beránka vlku se zachtělo, bratříčku, zavřel jsi vrátka?

3. Bratříčku, nevezlykej, neplýtvěj slzami, nadávky polykej a šetři silami, nesmiš mi vyčítat, jestliže nedojdeme.
4. Nauč se písničku, není tak složitá, opři se, bratříčku, cesta je rozbitá, budeme klopýtat, zpátky už nemůžeme.

R: Prší a venku se setmělo, tato noc nebude krátká, beránka vlku se zachtělo, bratříčku, zavírej vrátka!
Zavírej vrátka!

Morituri te salutant

1. Cesta je prach a štěrk a udusaná hlína a šedé šmouhy kreslí do vlasů
[: a z hvězdných drah má šperk, co kamením se spíná, a pírka touhy z křídel Pegasů. :]
 2. Cesta je bič, je zlá jak pouliční dáma, má v ruce štítky, v pase staniol,
[: a z očí chtíč jí plá, když háže do neznáma dvě křehké snítky rudých gladiol. :]
- R: Seržante, písek je bílý jak paže Daniely, počkejte chvíli! Mé oči uviděly tu strašně dávnou vteřinu zapomnění, seržante! Mávnou, a budem zasvěceni!
Morituri te salutant, morituri te salutant!
3. Tou cestou dál jsem šel, kde na zemi se zmítá a písek víří křídlo holubí,
[: a marš mi hrál zvuk děl, co uklidnění skýtá a zvedá chmýří, které zahubí. :]
 4. Cesta je tér a prach a udusaná hlína, mosazná včelka od vlkodlaka,
[: rezavý kvér - můj brach a sto let stará špína a děsně velká bílá oblaka. :]

Rakovina

1. Zní hlasy soudních znalců a padlých andělů, řvou ústa slavných starců z reklamních panelů
[: a jaro karty míchá pro záda shrbená a přetěžko se dýchá a svítí červená. :]
2. V tom jaru listy žloutnou a sněží do květin a hrůza chodí s loutnou a s věncem kopretin,
[: té loutné struny chybí a stvůra bez tváře, spár dravce, tlama rybí, si hýká z oltáře. :]

R: Že (už) blázni pošetílí jsou na oprátce, dnes vládce zavraždili, ať žije vládce!
Tryznu mu vypravili a jde se dál, dnes krále popravili, ať žije král!!

3. Jak tóny kravských zvonců zní stránky pamfletů,
Ize dobrati se konců, být stádem Hamletů,
[: být každý sobě drábem, to mnohé přehluší, však vápno neseškrábem, když vězí na duši. :]
4. Je večer, v sálech hrají pár dalších premiér, jak loni třešně zrají a štěká teriér
[: a znovu ptáci vzlétnou, výš k slunci! Poslepu! To léto chodí s flétnou a sahá po tepu. :]

R:
Rec: Je známo, čím je vina: to hraní s kostrami má jméno Rakovina a voní astrami, kůň běží bez udidla, kouř štípe do očí, hrajem si na pravidla a deska přeskočí, přeskočí, přeskočí, přeskočí ...

Pasážová revolta

1. Nosíme z módy kopretiny, čímž okradáme stáda
a vůl, kdys'jméno obětiny, je titul kamaráda, na obou nohách vietnamku a jako komfort hlavu,
na klopě placku jak psí známku - znak příslušnosti k davu.
I naše generace má svoje prominenty, program je rezignace a facky argumenty, potlesk je k umlčení a pískot na pochvalu a místo přesvědčení jen pití piva - z žalu.
 2. Pod zadkem stránku Dikobrazu, vzýváme zlatý tele,
sedáme v koutcích u obrazů, čekáme Spasitele, civíme lačně na měďáky, my - Gottwaldovi vnuci,
a nadáváme na měšťáky, tvořice Revoluci.
I naše generace má svoje kajícíníky a fyzly z honorace a skromné úředníky a tvory bez svědomí a plazy bez páteře a život v bezvědomí a lásku - k nedůvěře.
 3. Už nejsme, nejsme to, co kdysi, už známe ohnout záda,
umíme dělat komromisy a zradit kamaráda a, vděční dnešní realitě, líbáme cizí ruce a jednou zajdem na úbytě z tý smutný revoluce.
I v naší generaci už máme pamětníky a vlastní emigraci a vlastní mučedníky.
- Rec: A s hubou rozmlácenou dnes zůstali jsme němí, ne, nejsme na kolenou - ryjeme držkou

<p>Píseň Neznámého vojína</p> <p>Rec: Zpráva z tisku: 'Obě delegace položily pak věnce na hrob Neznámého vojína.' A co na to Neznámý vojín?</p> <p>1. V čele klaka, pak ctnostné rodiny a náruč chryzantém, černá saka a žena hrdiny pod paží s amantem, kytky v dlaních a pásy smuteční civí tu před branou, ulpěl na nich pach síně taneční s bolestí sehranou. Co tady čumíte? Vlezte mi někam! Copak si myslíte, že na to čekám? Co tady civíte? Táhněte domů! Pomníky stavíte, prosím vás, komu?</p> <p>2. Jednou za čas se páni ustrnou a přijdou poklečet, je to trapas, když s pózou mistrnou zkoušejí zabřečet, pak se zvednou a hraje muzika písničku mizernou, ještě jednou se trapně polyká nad hrobem s lucernou. Co tady civíte? Zkoušíte vzdechnout, copak si myslíte, že jsem chtěl zdechnout? Z lampasů je nám zle, proč nám sem leze? Kašlu vám na fangle! Já jsem chtěl kněze!</p> <p>3. Nejlip je mi, když kočky na hrobě v noci se mrouskají, ježto s těmi, co střílejí' po sobě vůbec nic nemají, mňoukají' tence a nikdy neprosí, neslouží hrdinům, žádné věnce pak na hrob nenosí Neznámým vojínům. Kolik vám platějí za tenhle nápad? Táhněte raději s děvkama chrápat! Co mi to říkáte? Že šel bych zas? Rád? Odpověď čekáte? Nasrat, jo, nasrat!</p>	<p>v zemi!</p> <p>Bílá hora</p> <p>Rec: Osmého listopadu šestnáctset dvacet u letohrádku Hvězda na Bílé Hoře zůstal z vojsk Království českého poslední praporec - moravský praporec Šlikův. U zdi letohrádku padl do posledního muže. Píseň nazvaná Poslední Moravan.</p> <p>1. Pod bílou zdí má bláto barvu perleťovou a zvony odletěly za větrem do Říma, obzor se rdí, můj táto, hanbou šarlatovou, už jsme tu osaměli, z kříže se nesnímá.</p> <p>2. Prapory mdlé už pálí ruce vlajkonošů, jen oči pod přilbicí snad ještě doufají, a mlhy zlé se valí do děr od hrabošů i do ran na orlici, kterou už poutají.</p> <p>R: Rudý kohout na obzoru roztahuje spáry, hřeben větru rozčesává pera plamenná, věřili jsme na pokoru u popravčí káry, zlatá doba nenastává, bude kamenná.</p> <p>3. Je prý to ctí až na dno, zůstat pod prapory, mít duši nestydatou a mozek bez ceny, být králem Istí a snadno vzít si bez pokory na svatbu se Zubatou železné prsteny.</p> <p>4. Není to med, zas pítí číši vrchovatou a věřit na proroky v chorálu polnice, sto černých let nám svítí hvězdou jedovatou na erbu pro otroky - pro naše dědice.</p> <p>R: + bude kamenná, bude kamenná ...</p>
<p>HUTKA</p>	
<p>Šťastný vítr</p> <p>Poslouchej vítr jak kolem uhání Chyť ho do dlaní, ať tě ochrání Hodiny běží, pánbůh se kouká Cesta je ještě dlouhá</p> <p>Za prvé řekni: Šťastný chci být V druhé řadě: Holku chci mít Chci být také v žití svobodný Potom je život krásný</p> <p>Umět stvořit vítr, tak láska vypadá Pak ho chytit do dlaně, štěstí rozdává Rozhazuje plnou hrstí, jenom umět vzít Vykročit a pak už jenom žít</p>	<p>Pravděpodobné vzdálenosti</p> <p>Ten tichý hřbitovní nářek větru To je vzdálenost od starých lidí Veškeré vzdálenosti slyšíš v tichu Vzdálenost syna od otcových starostí Prý chodíme okolo, prý jdeme vpřed Prý jsme zaostali, prý, prý...</p> <p>Jen pravděpodobnej žal, pravděpodobnej svět Pravděpodobná láska a pak se dožijeme let</p> <p>Představ si tmou a pár ran do obličeje A ránu kolenem od země do břicha Injekční stříkačka benzínem srdce ti zaleje Ale nejvíc bolí ta představa tichá Byly to jen přemety a žádná cesta životem</p>

<p>Lidé lásku zahánějí divnou morálkou Morálkou, co říká, že je štěstí zahálkou Tvrdí, že se nehodí tak bláhově žít Prý je lépe obrátit</p> <p>Obracej, kam chceš, vítr jedním směrem fouká Věřím, že ví, kde je můj cíl Budu stát na přídi, kde nejmíc houpá Potom je krásný žít</p> <p>Nenuťte ptáky pod vodou plout Mohli by z vaší ruky ulétnout Nebudte bláhoví, větru rozumí Vzlétnou a už se nevrátí</p> <p>Až tě budou bolet křídla v tý cestě nahoru Nevracej se zpátky, usedni na skálu Na té skále je domov náš Určitě to jednou poznáš</p> <p>Stojí na ní hlídka pevné víry Stojí na ní psáno Nebudeš starý Nebe svou náruč otevírá Vítr píseň svobody zpívá</p> <p>Tiché přání v duši měj Věčné mládí lidem přej Bude ti dáno vše, co chceš dát Přej světu a svět ti bude přát</p> <p>Ten šťastný vítr, to byli dobří lidé I pro tvou duši jednoho dne přijde Zazní fanfára doma v komíně Vítr tě bude houpat na klíně</p>	<p>Stojíme pořád tam kde jsme, jen tam</p> <p>Pouze představy jsou bolestivé Mimo představy se dá všechno přežít Všechno unese chodník, vraždu i lásku milenců A potom kočku, která dovede ve tmě žít Žiju úplně jinde a o tom něco víš Ale hledej, není k nalezení</p> <p>Když se na tebe dívám, vidím, jak vypadáš Zkušenost mi poví, kdo pravděpodobně jsi Nikdy se nedozvím, co se na všechno říká Pravda je barová tanečnice a pro každého zvlášť tančí Nejsou zločiny, za které by se mělo střílet Pouze za lež, která se pravdě podobá</p> <p>V tom tichu slyším nad sochou starého Inka Monument času a nikdy neporozumím Nepochopím, proč byla řecká socha strakatá Žádný důvod nepochopím Pravděpodobně mělo to důvod Někdy nervy i slovo nevydrží</p> <p>V tom tichu slyšíš všechny kroky vrahů, milenců a bláznů A jak je svět velkej, to si sám určíš Umřeš a narodíš se jen za svou osobu Na to zapomenout nesmíš Je pouze ticho a v něm slyším pravděpodobné vzdálenosti Ale hledej, není k nalezení</p> <p>Ostrý vzduch, ostré slunce, ostré hory, strmé skály A květiny - kdo je ještě jednou uvidí Snění tibetských mnichů Chrám Einsteinových myšlenek smělych A nebo bača s ovce Každá výhra je zároveň prohra Pokaždý konec zvítězí</p> <p>Křesťané prostřeli ubrus svědomí K stáru je to ubrus z nejhorší špeluňky Jen vidím ze svého místa, že mi nikdo nerozumí A že pravděpodobně slunce zapadá za hory A co je vesmír? Snad jenom ta chvíle Kdy se člověk do propasti řítí</p>
<p>Havlíčku, Havle 1. Mají tě v ohrádce, za mříž tě vsadili andělé z Brixenu, co vzývají násilí, pohádka pro děti, loutkové divadlo, tahají za nitky, nevyjdou na světlo. R: A podle litery "paragraf - šavle" teď dumej o právu, Havlíčku, Havle, a podle litery "paragraf - šavle" teď dumej o právu, Havlíčku, Havle! 2. Trochus' je popletl, řídil ses zákonem,</p>	<p>Náměšť' 1. [: Krásný je vzduch, krásnější je moře, :] [: co je nejkrásnější, co je nejkrásnější - - usměvavé tváře. :] 2. [: Pevný je stůl, pevnější je hora, :] [: co je nejpevnější, co je nejpevnější - - ta člověčí víra. :] 3. [: Pustá je poušť i nebeské dálky, :] [: co je nejpustější, co je nejpustější - - žít život bez lásky. :]</p>

<p>co platí nad lidmi a také nad pánem, pán se však urazil - jaképak zákony, on přece nejlíp ví, kdo má být poslušný.</p> <p>3. Co tě to napadlo, foukat jim do kaše, nejezdils' na koni, cválal jsi na bleše, pan Bach má básníky ve velké vážnosti, jak rád je v erárních komůrkách pohostí.</p> <p>4. Vždyť je to nerozum, zkusit se s mocným přít, mohl ses dobře mít, šlo by to zařídít, a při tvých schopnostech pán by tě zaměstnal, stačilo pochopit, stranou bys nezůstal.</p> <p>5. Potichu, bez hluku přišli tě navštívit, korektně, zdvořile, nemoh' jsi odepřít: "Hostinské pokoje, mistře, už čekají, oblek si neberte, lepší tam dávají."</p> <p>6. V Brixenu na rynku holky si šeptají: "Zavřeli Havlíčka, lidi ho nedají, vždyť uměl hezky říct, nač my jen mysleli, že pěkněj mužskej byl, proto ho zavřeli."</p>	<p>4. [: Mocná je zbraň, mocnější je právo, :] [: co je nejmocnější, co je nejmocnější - - pravdomluvné slovo. :]</p> <p>5. [: Velká je Zem, šplouchá na ní voda, :] [: co je však největší, co je však největší - - ta lidská svoboda. :]</p>
---	--